

Sjoerd Kuyper

HET KLEINSTE PIETJE

Met illustraties van
Harmen van Straaten

HOOGLAND & VAN KLAVEREN

Broes ritst het pak open. Het zijn de pietenkleren van papa! Broes heeft lang niet aan Sinterklaas en zijn pieten gedacht. Omdat het lente was en daarna zomer. Maar nu is het herfst, de wind waait door de bomen, en opeens kan Broes aan niets anders denken dan aan Sinterklaas en zijn pieten.

Papa is vriend van Sinterklaas, hij is een piet. Hij heeft op de Pietenschool gezeten. In de lente wilde Broes oppasser in de dierentuin worden, bij de leguanen. Later, als hij groot is. In de zomer wilde hij brandweerman worden. Later. Nu weet hij weer wat hij later écht wil worden: piet. Vriend van Sinterklaas. Net als papa. Maar het duurt nog heel erg lang voor hij daar groot genoeg voor is.

Gaat papa alleen op vakantie? Zonder mama? Zonder Lotte? Zonder Broes???

Er staat maar één koffer in de gang. Alleen de koffer van papa.

‘Nee,’ zegt papa, ‘ik ga niet op vakantie. Ik ga op reis voor mijn werk. Belangrijk werk. Wees maar gerust, mijn kind, over een weekje ben ik weer thuis.’

Lotte knipoogt naar Broes. Ze weet vast meer dan hij. Als papa onder de douche staat, vertelt ze het: ‘Papa gaat naar Sinterklaas. In Spanje. Hij is bootpiet geworden, hij mag Sinterklaas helpen om de stoomboot veilig van Spanje naar Nederland te varen. Goed hè, van papa.’

Maar Broes vindt het helemaal niet goed! Broes kan toch niet een week zonder papa. En ... papa kan ook niet een hele week zonder Broes. Als papa naar Sinterklaas gaat, wil Broes ook naar Sinterklaas. Er stopt een bus voor het huis. Het is heel vroeg in de ochtend, het is nog donker buiten. Papa knuffelt Broes.

‘Duik nog maar even lekker je bedje in, Broes,’ zegt hij.

Papa knuffelt Lotte. ‘Doe je dit jaar groen, pap?’ vraagt ze.

Dan knuffelt papa mama. Dikke zoenen. Zie, de maan schijnt door de bomen. De maan lacht. En Broes ... duikt een heel vreemd bedje in.

De bus rijdt naar Breda. De bus rijdt naar Antwerpen. De bus rijdt naar Brussel. Dan rinkelt papa's telefoontje. Mama belt hem op. Ze huilt. 'Broes is weg,' zegt ze, 'hij ligt niet in zijn bedje.' 'Heb je in de schuur gekeken?' vraagt papa. 'Op zolder? In de kelder? Op het dak? Onder zijn bed? Heb je Lotte gevraagd of ze weet waar Broes is? Heb je heel hard Broes! Broes! Broes! geroepen? Heb je de burens gevraagd of ze Broes hebben gezien? Heb je de school gebeld? En ... de politie?' Dat heeft mama allemaal gedaan. Broes is écht weg. 'Stop!' roept papa tegen de chauffeur van de bus. 'Stop! Ik moet eruit! Ik moet naar huis! Ik ga mijn zoontje zoeken!' De chauffeur trapt op de rem. Broes schrikt wakker. De klep gaat open. 'O,' zegt papa. 'O, dáár ben je.'

De bus rijdt verder. Naar Parijs en verder nog, veel verder. Naar Spanje. Broes zit naast de mama van Miriam, zijn vriendinnetje van school. De mama van Miriam is ook een piet. Ze schilt een appeltje. Papa belt naar huis. 'Broes is gezond,' zegt hij, 'en Sinterklaas wacht op mij. Hij heeft mij nodig. Ik heb geen tijd om Broes terug te brengen. Ik neem hem mee naar Spanje ... Wat zeg je? ... Ja, Sinterklaas zal het wel gek vinden.' Broes hoort het niet. Hij eet een appeltje. Hij vindt het gek dat Miriam zich niet in de bus heeft verstoppt.

Tja,' zegt Sinterklaas. 'Tja ... Jij bent van huis weggelopen en zomaar in een bus gekropen. In *mijn* bus. Dat is nogal stout.'

Broes is voor het eerst in zijn leven in Spanje en ... voor het eerst in zijn leven een beetje bang voor Sinterklaas.

'Stoute kinderen,' zegt Sinterklaas, 'krijgen knorren,' zegt hij, 'of een zakje,' zegt hij, 'met wat zout.'

Broes wil opeens heel graag thuis zijn. Bij mama.

'Zal ik je in de pepernotenmolen stoppen?' vraagt Sinterklaas.

Broes schudt zijn hoofd zo hard dat het bijna van zijn nek valt.

Hij wil niet dat ze pepernoten van hem maken.

'Dat komt goed uit,' zegt Sinterklaas, 'want ik heb geen pepernotenmolen. Wil je een pak slaag met de roe?'

Dat wil Broes ook niet.

'Komt ook goed uit,' zegt Sinterklaas, 'want ik heb ook geen roe. Vroeger hadden de pieten een roe. Lang geleden.'

'Hoe lang geleden?' vraagt Broes.

'Toen was mijn baard nog kort,' zegt Sinterklaas.

Wauw, dat is lang geleden.

'Een zakje met wat zout dan,' zegt Sinterklaas. 'Vind je dat lekker?'

'Nee,' zegt Broes. 'Alleen een paar korreltjes op mijn ei.'

'Dan doen we dat ook niet,' zegt Sinterklaas. Hij aait zijn baard en denkt na.

'Tja,' zegt hij. 'Tja ... Maar wat dan wel?'

‘Eerst maar eens kijken of jij wel vaker stout bent,’ zegt Sinterklaas. Hij gaat achter zijn bureau zitten en begint door het Grote Boek te bladeren.

‘Broes ...’ mompelt hij, ‘Broes ... Broes ... Hebbes! Hier staat: *Broes houdt veel van zijn mama en zijn papa en soms ook van zijn zusje Lotte.* Dat is goed. En hier staat: *Broes kan al een beetje lezen.*’ Sinterklaas kijkt Broes aan en vraagt: ‘Is dat waar?’ Broes knikt.

‘Kom eens hier,’ zegt Sinterklaas, ‘en lees dit eens hardop voor.’

Wauw! Broes mag in het Grote Boek kijken!

‘*Broes is lief voor die-ren,*’ leest hij, ‘*voor-al voor le-gu-a-nen.*’

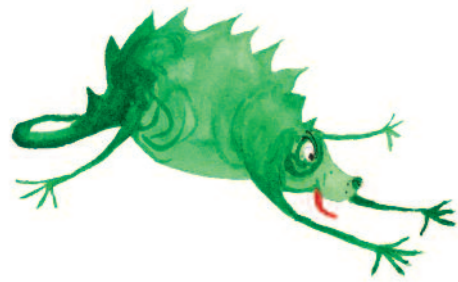
Sinterklaas pakt zijn gouden vulpen. Hij streept een zin door en hij schrijft een nieuwe zin. ‘Kijk,’ zegt hij, ‘hier stond net nog: *Broes kan al een beetje lezen.* En moet je zien wat er nu staat.’

Broes kijkt. Nu staat er: *Broes kan al heel góéd lezen!*

‘Tja,’ zegt Sinterklaas, ‘maar je hebt toch iets stouts gedaan, Broes. Je hebt straf verdiend. Tja ...’ Sinterklaas denkt na, hij aait zijn baard. Eén keer, twee keer, drie keer. Dan slaat hij het Grote Boek met een klap dicht.

Broes schrikt zich rot.

‘Ik weet het,’ zegt Sinterklaas. ‘Je moet in de zak.’

De zak van Sinterklaas, Sinterklaas, Sinterklaas, de zak van Sinterklaas, o jongens, jongens, 't is zo'n baas. Daar stopt hij, daar stopt hij, daar stopt hij blij van zin, de hele, de hele, de hele wereld in.

En nu zit Broes in de zak.

Nee, hij zit niet, hij ligt. Hij heeft nog nooit zo fijn gelegen. De zak van Sinterklaas ruikt naar pepernoten en marsepein. Broes past er precies in. Hij ligt op een matras van zachte badboekjes. Naast het bed van papa. Zijn kussen is een knuffel: een leguaan met lieve ogen.

Wat zal ik doen? denkt Broes. Zal ik mijn knuffel knuffelen? Of mijn kussen kussen? Of mijn knuffel kussen? Of mijn kussen knuffelen?

Voor hij weet wat hij het liefst wil doen, valt hij in slaap. Hij is moe. Het was een lange reis, van Nederland naar Spanje.

Morgen gaan we de zee op, Broes,' zegt Sinterklaas. 'Jij gaat mee op de boot. Maar niemand mag zien dat je een kind bent, anders willen volgend jaar alle kinderen op de stoomboot. En dat kan niet. Je moet een pietje worden.' Broes kan het niet geloven. Een pietje? Hij? Broes? Nu al? Wauw. 'Ik laat een pietepakje voor je maken,' zegt Sinterklaas, 'en je mag zelf een kleur schmink uitkiezen in het pakhuis. Voor op je gezicht.' 'Ik houd mijn eigen kleur,' zegt Broes. 'Net als papa.' 'Nee,' zegt Sinterklaas, 'dat vind ik niet goed. Want dan zien de mensen toch dat je een kind bent. Kies een vrolijke kleur, een felle kleur, net als bij het carnaval hier in Spanje. Die zie ik graag.'

‘Nu je een piet bent,’ zegt Sinterklaas, ‘moet je ook werken als een piet. Ga jij mijn paardje maar voeren.’

De schimmel! Broes mag de schimmel voeren! Hij loopt naar de stal.

‘Paard van Sinterklaas,’ roept hij, ‘kom dan!’ En hij doet de deur open.

Zachtjes gaan de paardenvoetjes, trippel trappel trippel trap. Daar staan ze neus aan neus, Broes en het paard. Het paard hinnikt zacht.

Broes klopt hem op zijn hals. ‘Ik heb lekkere dingen voor je meegebracht,’ zegt hij. En hier legt hij wat haver, daar wat hooi. Voor het paard.

O, kom er eens kijken! Broes kan zijn ogen niet geloven. Hij staat in een pakhuis dat van de vloer tot aan het dak vol staat met cadeautjes: een pop met vlechten in het haar, drie kaatsenballen in een net, een bromtol, een doos met blokken, schaatsen, een autopod, zesentwintig letters van banket, koekjes, speelgoed en prentenboekjes, een bonte harlekijn, appeltjes van oranje, pruimpjes van de bomen, marsepein en bergen en bergen en bergen suikergoed – zo lekker!

De pieten sjouwen zakken en manden en pakken en kisten vol moois en lekkers naar buiten. Naar de boot. Broes ziet wel duizend dozen met boeken. Dan ziet hij de potjes schmink. Nu moet hij kiezen. Wil hij een rode piet zijn of een blauwe? Zijn eigen witte velletje mag niet van Sinterklaas. De mama van Miriam is altijd geel. Zal hij dat ook doen? Miriam wil later een roze piet worden. Kan ook. Roze. En dan heb je nog oranje en paars. Die zijn ook vrolijk en fel. Maar opeens ... weet Broes het. 'Sinterklaas, trek je beste tabberd an!' roept papa. 'We gaan aan boord!'

Wie komt er alle jaren daar heel uit Spanje varen?
Over de grote, grote zee? Sint Nicolaas, hoezee!

En als het op de grote, grote zee begint te stormen,
zijn opeens álle pieten groen.

Zie ginds komt de stoomboot uit Spanje weer aan. In Spanje scheen de zon, in Nederland valt sneeuw. De kinderen en de grote mensen op de kade hebben witte mutsen op. Mutsen van sneeuw. Ze hebben koude hoofden. Maar als ze zingen, worden hun hoofden weer warm. En dat doen ze: ze zingen en hun lied waait over zee. Naar de stoomboot:

*Kijk een gele piet! Een rooie!
En een blauwe! Ook een mooie!
Een is groen en een oranje,
komen allemaal uit Spanje.
Sinterklaasje, wat een feest!
Al die kleuren, al die kleuren.
Sinterklaasje, wat een feest!
Ik ben nog nooit zo blij geweest.
Toet toet, daar komt de stoomboot aan.
Toet toet, ik zie de pieten staan.*

Sinterklaas en zijn pieten komen over de loopplank. Een grote blauwe piet houdt het paard van Sinterklaas bij de teugel. Een klein groen pietje geeft het paard nog gauw een handje haver.

‘Goed gedaan, pietje,’ zegt Sinterklaas en hij klimt op zijn schimmel.

De schimmel hinnikt zacht en duwt zijn neus tegen de neus van het pietje.

‘Moet je kijken,’ zegt een vrouw, ‘wat een piepklein pietje.’

‘Waar?’ vraagt haar man.

‘Daar.’

‘Waar dan?’

‘Daar! Zet je bril op!’

‘O die!’ zegt de man. ‘Is dat een pietje? Ik dacht dat het een kikker was. Een kikker met een muts.’

Ze lachen zich suf.

Broes hoort de grapjes maar hij wordt niet boos. Juist niet. Want hij is toevallig wel het enige kleine pietje in de wereld. Het kleinste pietje dat ooit in de hele wijde wereld heeft bestaan, dat is hij. Hij wel. Hij springt in mama’s armen en ze knuffelen tot bijna alle groene schmink op mama’s wangen zit. Daarna knuffelt Broes met Lotte.

‘Je bent groen!’ zegt ze. ‘Dat is mijn lievelingskleur!’

‘Wist ik toch,’ zegt Broes.

Die avond in bed knuffelt Broes zijn nieuwe knuffel. En hij kust zijn nieuwe kussen. Daarna kust hij zijn knuffel. En tot slot knuffelt hij zijn kussen. Dank je, Sinterklaasje!

